

Julia

Világszerte Nr. 1

Julia James
„Örökös” boldogság

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

©Julia James, 2014 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 607. eredeti címe: *Securing the Greek's Legacy* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 607. számában, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-353-6

• *Kép*: Harlequin Books S.A.; iStockphoto

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• *A kiadó és a szerkesztőség címe*: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó*: dr. Bayer József

• *Főszerkesztő*: Vaskó Beatrix

• *Telefon*: +36-1-488-5569; *e-mail cím*: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Anatole Telonidis rosszkedvűen hordozta végig tekintetét a tágas athéni legénylakás fényűzően berendezett előszobáján. Még mindig ugyanolyan rendetlenség volt, mint amikor az unokatestvére, Marcos néhány hete elhagyta ezt a helyet, és beült a sportkocsijába. Csakhogy a száguldás ezúttal Marcos halálával végződött.

Anatole fülében még mindig ott csengett a nagyapja, Timon Petranakos szívet tépő kiáltása.

– Anatole, Marcos halott! Az én drága unokám nincs többé!

Az öreg fájdalmát csak fokozta, hogy az ő ajándéka volt az a sportkocsi, melyben Marcos a halálba száguldott. A fiút gyakorlatilag ő nevelte tizenhat éves kora, vagyis a szülei halála óta, ezért ő volt a kedvenc unokája, érthető hát, hogy a halála nagyon megviselte. A rákbeteg Timon azóta elutasított minden kezelést, és valósággal várta az elkerülhetetlenül közeledő véget.

Hogy a nagyapja gyászolt, és elveszítette minden életerejét, azt persze megértette Anatole, csakhogy Marcos tragikus balesete másra is komoly hatással volt, nem csupán a család hangulatára. Így, hogy meghalt az egyetlen törvényes örökös, a családi vállalat egy távolabbi rokonra szállt volna, aki teljességgel alkalmatlan volt vállalatvezetőnek. Márpedig a jelenlegi, egyébként is nehéz gazdasági helyzetben ez akár a konzern teljes csődjéhez is vezethetett volna, meg ahhoz, hogy munkavállalók ezrei veszítik el a munkahelyüket.

Anatole, aki nagyon lelkiismeretesen irányította édesapjától örökölt saját cégét, aggódott a másik vállalat, a Petranakos Corporation sorsa miatt, de egyelőre nem tehetett mást, mint amivel a nagyapja megbízta: átvizsgálta az unokatestvére hagyatékát.

Az iratokkal kezdte. Leült Marcos íróasztalához, és válogatni kezdte az összevissza dobált, teljesen rendszerezetlenül tárolt papírokat. Számlák, nyugták, hivatalos és személyes természetű levelek heverték az asztalon vad összevisszaságban, ami persze jól mutatta, mennyire vette komolyan az életet Marcos. Semmi nem érdekelte, csak a szórakozás. A gyors kocsik, a vidám bulik, a csinos lányok.

Pont az ellentéte volt a komoly és felelősségteljes Anatole-nak, aki számára a munka volt az első, a kapcsolatait is teljes egészében ennek rendelte alá, így jobbára az üzleti életből választotta ki a partnereit.

Anatole felsóhajtott.

Legalább megnősült volna szegény Marcos, és gondoskodott volna fiúörökösről! Akkor sokkal biztatóbb lenne a Petranakos Corporation helyzete. Akkor elvezetném a céget addig, míg a gyerek fel nem nő...

Ismét a papíroknak szentelte a figyelmét, gondosan különválogatott minden egyes darabot. Üzleti iratokat az egyik kupacba, személyes leveleket a másikba. Az internet és az sms korában utóbbiból természetesen nem volt nagyon sok. Három-négy lila borítékos, londoni bélyegzővel ellátott levélkét talált csupán, melyek közül csak az egyik volt kibontva. A borítékok színe és a lendületes, szép kézírás női feladóra engedett következtetni. Aztán azt is észrevette Anatole, hogy a legfrissebb levélen is majdnem egy évvel ezelőtti a bélyegző. Vagyis akárki is a hölgy, a viszonya Marcossal nyilvánvalóan rég véget ért, aligha kell külön értesítenie őt szeretője haláláról.

Hogy rövidere zárja a kérdést, Anatole kivette a legelső levelet, azt, amelyik a felnyitott borítékban volt, széthajtogatta és olvasni kezdte.

Egy perccel később megkövülten meredt a papírra.

Lyn nagyot sóhajtva hagyta el az előadótermet. Majd szétment a feje. Hiába, a legkevésbé sem érdekelte a könyvelés. Sokkal szívesebben tanult volna történelmet, csakhogy a könyv- és számvitel elsajátítása biztosabb és magasabb keresetet ígért, és ez volt az egyedüli, ami jelenleg érdekelte. Meg kellett ugyanis győznie a hatóságokat, hogy egyedül is képes gondoskodni húga kisfiáról, a kis Georgyról. Most is ő nevelte a gyereket, de egyelőre csak nevelőszülőként, hivatalosan sajnos

még nem fogadhatta örökbe.

A gyámügy az örökbefogadásoknál mindig előnyben részesítette a gyermektelen házaspárokat, Lyn azonban eltökélte, hogy harcolni fog a kisfiúért. Senki és semmi nem veheti el tőle a gyereket! Akármilyen nehéz is tanulni és egyidejűleg a babáról is gondoskodni, valahogy akkor is végigcsinálja...

Milyen kár, hogy a gimi után nem ment egyből egyetemre! Akkor legalább a tanulmányait lezárhatta volna, és ha pályakezdőként is, de elhelyezkedhetne.

Csak hogy Lynt már akkor is nehéz döntés elé állította az élet. Ha annak idején egyetemre megy, akkor Lindát, a húgát otthagytta volna közönyös és nemtörődöm anyjuk fennhatósága alatt. Márpedig ezt nem akarta. Mire Lindy leérettségizett, állást keresett, és összeköltözött egy barátnőjével, addigra nikotin- és alkoholfüggő anyjuk egészsége ment tönkre, és Lyn őt ápolta a haláláig.

Most pedig itt van Georgy.

– Lyn Brandon? – Az egyetemi titkárság egyik dolgozója lépett oda hozzá. – Egy úr keresi. – Az irodára mutatott a folyosó túloldalán.

Lyn eleve elfogódottan lépett be oda, de amikor bent volt, akkor ijedt csak meg igazán.

Egy magas, kasmírkabátos férfi állt a szobában, akinek arcvonásai és sötét bőre arra engedtek következtetni, hogy Dél-Európából származik. A férfi csodálkozva mérte őt végig, láthatóan valaki másra számított.

– Miss Brandon? – kérdezte kételkedően.

A lány életében először szégyellte magát lófarokba fogott haja, festetlen arca, egyszerű és kényelmes farmere, pulóvere miatt.

És akkor hirtelen leesett neki, ki lehet ez a nyilvánvalóan igen jómódú és nem angol férfiú. A gyomra görcsbe rándult, a torkát páni félelem szorongatta.

Anatole észrevette, hogy a lány halálra rémült, és nagyon meglepődött. Vajon mitől fél ennyire?

Azóta várt erre a pillanatra, hogy a Marcosnak szánt levelet elolvasta. Ez hát az a lány, aki fiút szült, a Petranakos-vagyon jogos örökösét! Márpedig ha a gyerek tényleg Marcosé, azonnal haza kell vinni Görögországba, már csak azért is, hogy Timonnak, aki napról napra gyengül, visszatérjen az életkedve. Igen, valóságos áldás lett volna ez a kisfiú, és nemcsak a nagyapja miatt, hanem a cég szempontjából is. Míg nagykorú nem lesz, Anatole irányíthatná a céget, és megoldaná a legsürgetőbb átalakításokat.

Anatole magánnyomozói először Dél-Angliában keresték a levélíró lányt, majd a szomszédok útmutatásai alapján itt, északon, az egyetemen. De most, hogy Linda Brandon végre előtte állt, Anatole-t megrohanták a kétségek. Marcos soha egyetlen pillantásra sem méltatott volna egy ilyen lányt, nem hogy viszonyt kezdjen vele!

– Maga Miss Brandon? – tette fel a kérdést ismét, ezúttal élesebben.

Lyn habozva bólintott.

– Anatole Telonidis vagyok – mutatkozott be a férfi. – Az unokatestvérem, Marcos Petranakos miatt vagyok itt, akivel tudomásom szerint... szóval, jól ismerték egymást.

Továbbra is kutatóan méregette a barna hajú Lynt, és teljesen átlagosnak ítélte, holott Marcosnak kizárólag feltűnő szépségű, szőke barátnői voltak. A fiatal nő arc kifejezése azonban egészen megváltozott, amikor Marcos nevét meghallotta, vagyis a név nyilván mondott neki valamit. Igaz, a pillantásából ítélve semmi jót.

– Még arra sem vette a fáradságot, hogy maga jöjjön ide? – sziszegte a lány megvetően. – Egyszerűen ideküldött valakit?

– A dolog nem úgy áll, mint gondolja – mondta lassan, kimérten Anatole. – Az unokatestvérem ugyanis már nincs az élők sorában.

Nyomasztó csend követte a férfi szavait.

– Meghalt? – kérdezett vissza hitetlenkedve a lány.

– Sajnálom, Miss Brandon, ha esetleg túl brutálisan közöltem önnek a hírt. Fogalmazhattam

volna óvatosabban is.

– De hát hogyan...? Hogyan történt?

– Autóbaleset. Két hónapja. Beletelt egy kis időbe, mire magát megtaláltuk.

– Halott... – suttogta Lyn még mindig hitetlenkedve.

– Üljön le! – biztatta Anatole. – Nehogy elájuljon itt nekem. El tudom képzelni, mekkora sokként érte ez a hír. Mennyire volt szoros a kapcsolata Marcossal?

– Mármint hogy az én kapcsolatam...?

Lyn torkából fura, kacagásra vagy sírásra emlékeztető hang tört elő.

– A leveleiből tudom, hogy nagyon szerette az unokatestvéreket, és... Remélem, nem haragszik, amiért elolvastam a leveleit... Szóval tudom, hogy abban reménykedett, családot alapíthatnak Marcossal, de...

Tovább nem jutott, mert a lány megrázta a fejét.

– Nem én vagyok Marcos kisfiának édesanyja – jelentette ki.

– Tessék? Mi az, hogy nem maga? Hiszen azt mondta, Linda Brandonnak hívják.

– Én Lyn vagyok. Lynette Brandon. Lindy... Linda a húgom volt.

Volt?

Anatole-nak elég lassan esett le a tantusz.

A lány reszketeg hangon folytatta:

– Georgy édesanyja, a húgom meghalt eklampsziában nem sokkal a szülés után. Manapság már nagyon ritkán fordul elő ilyesmi életerős, fiatal kismamáknál, de sajnos ő volt ez a ritka kivétel...

– A lány hangja elcsuklott.

Most zuhant rá teljes súlyával a felismerés, hogy Georgy szülei mindketten halottak. Micsoda tragédia! Ezt egyszerűen képtelen volt felfogni, elfogadni. A szemébe könnyek szöktek, és csak valahonnan nagyon távolról hallotta Anatole Telonidis hangját.

– Üljön le, Miss Brandon! – biztatta a férfi, és egy székhez vezette. – Árulja el, mi történt a kisfiával! Hol van Marcos gyermeke?

A lány dacosan felvetette a fejét.

– Nálam. Én vettem magamhoz.

– Ön?

– Igen, én! És nálam is marad, akár tetszik ez magának, akár nem! – Lyn bénultsága mintegy varázsütésre elmúlt, mint a rugó, úgy pattant fel a helyéről. Ráébredt, hogy veszély fenyegeti, komoly veszély. Marcos rokonai elragadhatják tőle a gyermeket.

– Miss Brandon, hová megy? Beszélünk kell...

– Nincs mit megbeszélnem magával! – kiáltotta a lány, aztán még mielőtt Anatole megakadályozhatta volna, kirohant a helyiségből.

Lyn menekült. Teljesen össze volt zavarodva. Mivel nem akarta ellógni a következő előadást, beült a terembe, de nemigen tudott odafigyelni. A fejében egyetlen gondolat zakatolt: *Georgy az enyém! Velem marad, hozzám tartozik!*

Lindy a halálos ágyán rábízta újszülött kisfiát, és ő tartani akarta a szavát, bármi áron.

Gondoskodj Georgyról, kérlek! – ezek voltak a húga utolsó szavai, még mielőtt végképp elnyelte a tudatát a láz és a sötétség.

Gondoskodni fogok, ígérem! Mindig mellette leszek, nem hagyom el soha, és mindent megteszek, hogy boldog élete legyen.

– Te meg én elválaszthatatlanok vagyunk – súgta a kisfiú fülébe Lyn, amikor az előadás végeztével elhozta a gyereket az egyetem bölcsijéből, és elindultak haza.

Mikor felszállt a buszra, egyik kezében Georgyval, másikban az összecukott babakocsival, elkerülte a figyelmét, hogy a jármű mögött egy nagy, fekete limuzin áll, mely azonnal elindult, amikor a busz mozgásba lendült.

Két órával később Anatole már ott szobrozott a hatvanas években emelt csúf betonépület előtt, melyben Lyn lakott a gyerekekkel, és komor képpel bámult felfelé. Ritka ronda és vigasztalan volt nemcsak a ház, de az egész környék. Timon Petranakos unokájának egyáltalán nem ilyen

körülmények között kellene felnőnie, gondolta a férfi, majd elszánt képpel a bejárati ajtóhoz lépett, és megnyomta a kapucsengőt.

2. FEJEZET

Lyn nagyot sóhajtván ült le a nappaliban álló roskatag asztalhoz, a tankönyvei mellé. Georgy jóllakottan, a popsiján friss pelenkával szunyókált a szomszédos szobában. Ez a két nyugodt óra ugyancsak kapóra jött a lánynak, hiszen valamikor tanulnia is kellett. Ma azonban képtelen volt összpontosítani. A délelőtt történtek teljesen kiborították.

Nagyon bízott benne, hogy a fickó, aki így összezavarta az életét, már hazafelé tart Görögországba, és soha többé nem fogja zaklatni. Mert ha a gyermekvédelmi hatóság megtudja, hogy Georgy apjának rokonsága feltűnt a színen, akkor ő nagyon nagy bajban lesz...

Lyn kétségbeesetten próbált száműzni a fejéből minden nyugtalanító gondolatot. Csak azért is kinyitotta a tankönyvét, de nem jutott valami messzire az olvasásban, mert mintegy két perc múlva csengettek.

Ki lehet az? Lynhez nem nagyon jártak látogatók. Mire a kapucsengőhöz ért, a lent várakozó valaki újfent becsengetett.

– Igen? Ki az? – szólta bele a kaputelefonba a lány.

– Én vagyok az, Miss Brandon, Anatole Telonidis. Mint mondtam, még rengeteg megbeszélőnivalónk van.

Lyn sokáig mozdulatlanul állt. Most mitévő legyen?

Egyszerű, ne engedd be, és kész! Ez volt az első gondolata. De a lelke mélyén tudta, hogy ezzel nem megoldja, legfeljebb csak elnapolja a problémát. Jobb lesz, ha mielőbb letudja ezt a kellemetlen beszélgetést. Így aztán kelleetlenül bár, de megnyomta az ajtónyitó gombot.

Szűkös lakása még kisebbnek tűnt, miután a magas termetű, erőteljes Telonidis belépett. De nemcsak a méretei és a megnyerő külseje nyűgözte le a lányt, hanem a kisugárzása is. Volt a személyiségében valami lehengerlő, de Lyn persze próbálta titkolni, hogy ilyen hatással van rá a férfi. Még csak az hiányzik, hogy további hátrányba kerüljön az ismeretlennel szemben, mint amilyenben alpból van! Mert hát kicsoda ő? Egy nem különösebben csinos egyetemista lány, akinek a frizura azt jelenti, ha összefogja a haját, és aki folyton smink nélkül, farmerben-pulóverben mászkál.

Hát ez meg mi? Nem értette, miért zavarja egyszerre a külseje. Hiszen itt egyáltalán nem róla van szó! Nem ő számít, hanem egyedül csak Georgy, hiszen Telonidis miatta jött ide.

Anatole egyetlen pillantással felmérte a lakást, mely kicsi volt, nem túl világos, és meglehetősen kopottas benyomást keltett.

Lyn csak azért is kihúzta magát. Úgy érezte, nincs miért szégyenkeznie. A lakást bútorozottan vette ki, a rémes mintázatú függönyök tehát nem az ő ízlését tükrözték, de az ő helyzetében nem lehetett válogató. Georgynak egyébként sem volt fontos, hol laknak, csak az számított, hogy együtt maradhassanak.

Ez az ember azonban, aki derült égből villámcsapásként tört be az életébe és a lakásába, nagyon úgy festett, mint aki fontosnak tartja a harmonikus környezetet. És amit maga körül látott, az nyilvánvalóan nem töltötte el meglepéssel.

– Remélem, azóta átgondolta, amit délelőtt mondtam önnek – törte meg a csendet a férfi. – Számomra ugyanis kiemelkedően fontos, hogy az unokaöcsém fiának jövőjét megbeszéljük.

– Itt nincs miről beszélni! – szögezte le makacsul Lyn.

Anatole összeszorította az ajkát. Valahogy észhez kellene térítenie ezt a makacs teremtést! De volt még egy ennél is fontosabb feladata, nevezetesen, hogy a saját szemével lássa Marcos fiát. Kutatva nézett körül.

– Hol a gyerek? – kérdezte meg könnyedén, mire a rosszul öltözött ifjú hölgy összerezsent.

– A szomszéd szobában alszik.

– Szeretném látni – mondta nyomatékosan a férfi.

Ez nem kérdés volt, hanem kijelentés, Anatole már el is indult a szomszéd szoba félig nyitott

ajtaja felé. A félhomályban csak a gyermekágyat látta a nagy ágy mellett, és benne a mozdulatlanul fekvő gyermeket. Az arcvonásait ilyen fényviszonyok mellett nem tudta kivenni.

– Kérem, ne ébressze fel! – suttogta Lyn a háta mögött, és a könnyörgő hang megtette a hatását. Anatole szó nélkül visszatért a nappaliba.

– Üljön le, Miss Brandon! – utasította a lányt. – Folytassuk a beszélgetést!

Lyn engedelmessé vált, de közben szakadatlan azon törte a fejét, hogyan szabadulhatna meg ettől a pasitól, hogyan érhetné el, hogy békén hagyja őket.

– Ha azt szeretné, hogy lemondjak mindennemű anyagi természetű követelésről, melyet Marcos családjával szemben támaszthatnék, most azonnal megteszem – sietett előrebozsátani Lyn. – Nem kell a pénzük. Magam is el tudom tartani Georgyt, jól megvagyunk így, kettescskén. – Árnyék futott át az arcán, és jóval szelídebben folytatta: – Sajnálom, hogy az unokatestvére elhunyt. De Georgy szempontjából ez nem sokat jelent, ugyanis az édesapja az életében sem mutatott iránta semmi érdeklődést. Úgyhogy...

Anatole felemelte a kezét.

– Engedje, hogy én is mondjak valamit. Marcos Petranakos volt a Petranakos család utolsó sarja, komoly vagyon örököse. A szülei korán meghaltak, Marcost közös nagyapánk, Timon Petranakos vette magához, ő nevelte fel. Kedvenc unokájának korai halála teljesen összetörte nagyapát. Korábban is súlyos beteg volt, rákban szenvedett, de annak hírére, hogy Marcos meghalt annak a sportkocsinak a volánjánál, melyet tőle kapott ajándékba, elveszítette minden életkedvét, és nem hajlandó tovább kezelteni magát.

Anatole elhallgatott, hagyott a lánynak időt, hogy átgondolhassa, amit mostanáig hallott. Lyn némán, mozdulatlanul ült, láthatóan megrázta a történet.

Rövid idő elteltével Anatole folytatta:

– Ezt azért mondtam el, hogy megértse, milyen sokat jelentene egy élete alkonyán lévő, a halállal hadakozó öregembernek, ha láthatná a kedvenc unokájától született dédunokáját. A húga kisfia visszaadhatná nagyapám életkedvét. Ha tudná, hogy nem hal ki a család, úgy érezhetné, érdemes tovább élnie.

A lány még mindig holtsápadtan ült, és a kezét tördelte. Nem felelt semmit. Anatole pedig tudta, tovább kell ütnie a vasat.

– Ezért amilyen gyorsan csak lehet, szeretném Georgyt magammal vinni Görögországba. Halálosan beteg nagyapámat megnyugtatón tudatni, hogy dédunokája az ősei földjén nő fel.

– Nem! – pattant fel haragosan Lyn. – Arról szó sem lehet!

A férfi sóhajtott egyet. Tudta, hogy most szüksége lesz minden diplomáciai érzékére.

– Megértem, hogy feldúlt, Miss Brandon, ez teljesen természetes ebben a helyzetben. Az egész roppant váratlanul érte. Tudom, sokkal szerencsésebb volna, ha bőven lenne időnk szépen, nyugodtan megszervezni mindent, de attól tartok, nagyapám törékeny egészségi állapota miatt kénytelen leszek sürgetni önt. Semmi félnivalója nincs, esküszöm. Nem akarok hadakozni önrel, fontos számomra a beleegyezése, anélkül semmit sem teszek. Egy DNS-tesztet természetesen valamikor be kellene iktatnunk az apaság megállapítása végett...

– Nem, genetikai vizsgálatról szó sem lehet! – tört ki hevesen Lyn.

A hangja, az arca egészen megváltozott. Nem csak a felháborodás mondatta ezt vele, volt ott valami más is. Bizonytalanság... sőt, talán félelem is.

Anatole furcsállotta a dolgot. Mi az, hogy nem egyezik bele az apasági vizsgálatba? Talán nem Marcosé a gyerek? Bár az anya szépen megírt levelei nem arról tanúskodtak, hogy Linda egy csélcspap nőszemély lett volna, aki ma ezzel, holnap azzal... Anatole-nak sokkal inkább az volt a benyomása, hogy kedves, szelíd lány, aki halálosan beleszeretett a széltoló Marcosba. Nem, a gyerek valószínűleg Marcosé. Hiszen ha nem az lenne, Lynnek még kapóra is jönne az apasági vizsgálat. Ha ugyanis más a gyerek apja, Anatole semmiképp nem viheti Görögországba a kicsit.

És volt itt még egy furcsaság: a nővérek hasonló keresztneve.

– A hógát majdnem úgy hívták, mint magát – mutatott rá a férfi. – Maga Lyn, ő meg Lindy. Fura választás a szülők részéről két ilyen könnyen összecserélhető név.